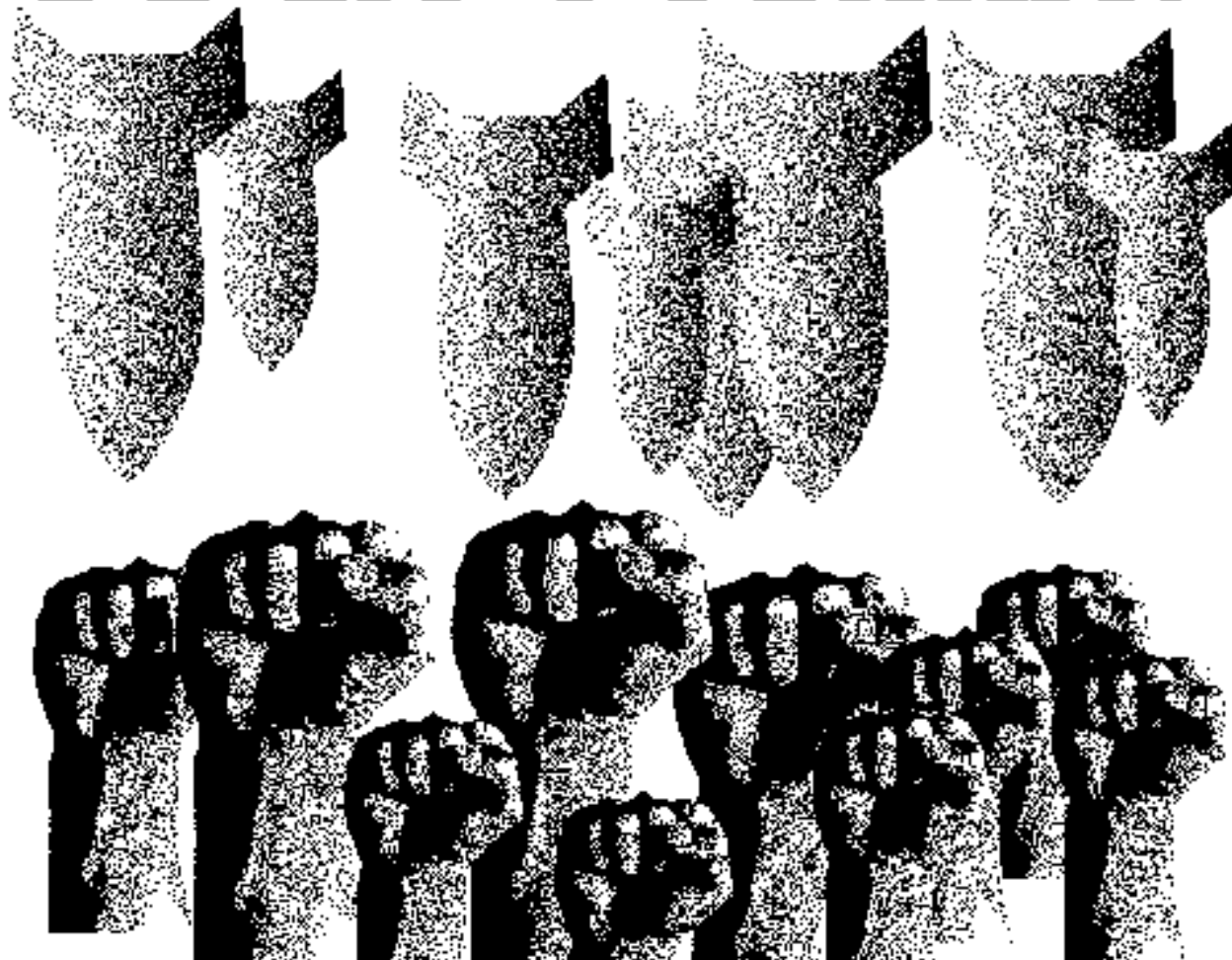

¡FORA EL GOVERN DE LA GUERRA!

VAGA GENERAL!

nº 38 - març 2003 - donatiu 1,50 euros

**Editorial, pàgines centrals,
i especial:**

**Fora el govern de la guerra
Vaga general!** pàg. 3, 10-11, 20

Política: pàg. 5-9

23F. MAD. Prestige ¡amb la força del carrer!
Egunkari: ¡No els faran callar!
Operació Lago: detenció 16 immigrants
Nova caça de bruixes. Desallotjaments BCN
Declaració 8M: Amb la dona treballadora

Sindical: pàg. 12-16

**Sintel, En defensa l'escola pública rural
Eleccions sindicals: Balanç RENFE,
candidatura d'escoles bressol**

Internacional: pàg. 17-20

**Palestines detingudes, Bolívia,
Kurdistan, Turquia, Afganistan**

**Especial: Guerra, no. Pudor a petroli
Posició franco-alemana i interessos de Repsol**

Circula per correu electrònic

T'imagines treballant en la següent companyia?
Té poc més de 500 assalariats/des amb les següents estadístiques:

29 han estat acusats de maltractaments a les seves esposes,

7 han estat arrestats per frau,

19 han estat acusats/des de signar xecs al descobert,

117 han arruïnat almenys, dos negocis,

3 han estat arrestats per violència,

a 71 els hi han retirat la targeta de crèdit a causa

de la seva mala administració,

14 han sofert arrests relacionats amb la droga,
8 han estat arrestats/des en alguna ocasió per robatori,
21 estan actualment pendents d'algun procés penal;
durant l'any passat 84 van ser detinguts/des per conduir
en estat d'embraguesa.

Pots endevinar de quina organització estem parlant?

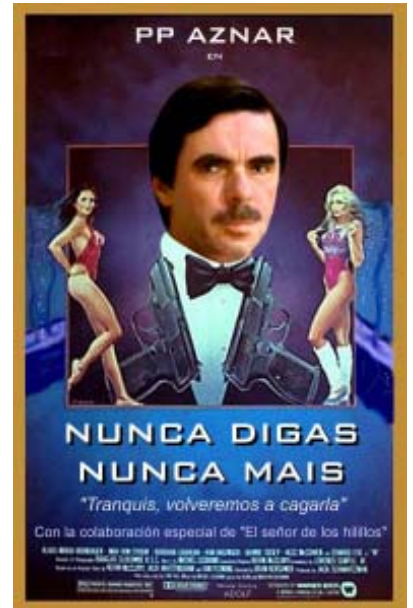
Et rendeixes?

Es tracta del Congrés dels Estats Units i dels seus 535
membres. El mateix grup que constantment prepara,
aprova i executa noves lleis pensades per a mantenir-nos
a ratlla i volen fer-se unes xalets adossats a l'Iraq.

El més tràgic és que tot és veritat.

Nova cartellera cinematogràfica

Chapapottin

El 15 de febrer va ser una jornada històrica. Mai no s'havien coordinat a escala planetària tal quantitat de mobilitzacions massives. La incidència va ser especialment alta als Estats europeus amb governs compromesos amb la guerra: Gran Bretanya, Itàlia, Estat espanyol. El context internacional en el qual els EUA preparen la guerra no té res a veure amb l'Afganistan de fa poc més d'un any. A la reacció popular contra la guerra cal sumar les divisions en el si del bloc imperialista, sotmès en anteriors conteses a les ordres de Bush. Aquesta vegada, França, Rússia i Xina anuncien el veto al Consell de Seguretat a una resolució que aprovi l'atac, també Alemanya, membre i presidència de torn del Consell, ha anunciat la seva oposició. Així mateix els estats àrabs reunits fa pocs dies resolien posicionar-se contra la guerra, malgrat molts d'ells ja alberguen tropes nord-americanes disposades a l'atac. Fins i tot el govern turc ha de rebutjar l'acord al qual havia arribat per al desplegament de tropes nord-americanes per la pressió popular i al no obtenir suficient suport parlamentari.

L'eix del mal Bush-Blair-Aznar està més aïllat que mai, però segueix disposat a posar data immediata a l'atac. Mentre, en el terreny, segueixen les inspeccions de l'ONU i la destrucció d'armament iraquí. Hi ha qui es felicita dels avanços en la destrucció d'armament, nosaltres no. És del tot intolerable no només que les grans potències exigeixin a Estats menors el desarmament, quan ells estan armats fins les dents amb tot tipus d'armes de destrucció massives, sinó també que tots els Estats que formen el Consell de Seguretat votin una comissió i procedeixin al desarmament de l'Iraq sense, si més no, poder assegurar que si Saddam segueix les instruccions de la comissió no hi haurà atac. És a dir, la complicitat amb l'atac i les seves conseqüències no només caurà sobre l'eix del mal sinó sobre tots els Estats que han avalat la política de la Comissió. Uns hauran desarmat i els altres atacat.

L'única possibilitat real de parar aquesta guerra abans que comenci és aprofundir les mobilitzacions i enfrontar decididament cada govern. Aquestes mobilitzacions han tingut una influència decisiva tant en el retard de les operacions militars com en la divisió i el posicionament dels governs. Cal reprendre les mobilitzacions massives, com a Vietnam, per detenir i derrotar l'agressió imperialista. A Londres la recent reunió de coordinació va fixar el 15 de març com a nova data de mobilitzacions centrals, cal assegurar-la de nou.

**... el 15 de març,
¡tornem al carrer!**

**... i exigència a les
direccions sindicals i al
conjunt de partits
polítics d'esquerra de
la convocatòria d'una
vaga general per fer
fora el govern.**

Al Govern del PP se li sumen avui un rosari de conflictes: al Prestige encara no resolt (un milió de manifestants el 23 a Madrid), se li afegeixen problemes econòmics, i fins i tot el TGV. Altre cop el Govern ha intentat desviar l'atenció política amb més repressió a Euskadi (tasca per a la qual compta amb innombrables suports), però li va sortir el tir per la culata. El tancament d'Egunkaria i la detenció de redactors ha provo-cat una resposta general en contra, molt més àmplia que en anteriors ocasions, i és que el

Govern va anar massa lluny. Aznar, afortunadament, passa per les seves hores més baixes.

La majoria es va expressar en els carrers de l'Estat espanyol i va donar un categòric No a la guerra i a la política de Bush-Aznar. Al Parlament la totalitat dels partits d'oposició estan contra la política del Govern. No obstant això Aznar insisteix en la seva política de complet suport a la decisió nord-americana d'intervenir. La resposta a l'escalada militar contra el poble iraquí exigeix contundència contra el govern: cal fer fora el Govern de la Guerra, el govern del Prestige, el de la creixent repressió, el del tancament d'Egunkaria... cal resoldre en tots els centres de treball i estudi, en la multitud de plataformes contra la guerra, l'exigència a les direccions sindicals i al conjunt de partits polítics d'esquerra la convocatòria d'una **vaga general per fer fora el govern.**

LI

Fora el govern del *chapote*

La força està al carrer!

Els carrers de Madrid van tornar a omplir-se el passat dia 23 amb un altra marea multitudinària que exigia dimissions al govern del PP. Prop d'un miler d'autocars i centenars de cotxes van arribar de Galiza, portant la força de la lluita del poble gallec. A un altre nivell, però significatiu, era el seguici arribat d'Euskadi, i encara menors els d'altres zones afectades, com ara Astúries i Cantàbria. Darrera d'ells, plataformes de solidaritat de la resta de l'Estat, com les plataformes *Nunca Más* de Catalunya, València, Alacant o Granada, o la *Deixadenos a nós* de Girona, responien a una crida que, si d'alguna cosa va pecar, va ser de falta d'extensió a nivell estatal, que limitava excessivament el problema als sectors directament afectats. Tot i així, la massivitat de la mobilització ho va desbordar tot doncs les xifres no serien explicables sense un poble de Madrid bolcat al carrer repetint el mateix recorregut que la setmana anterior.

Com van explicar els mitjans, tots els partits –excepte el PP, evidentment– i sindicats van estar presents. I com també va ser obvi qui més va mobilitzar directa i indirectament va ser el BNG.

Des de les nostres modestes forces, LI va impulsar la mobilització a Madrid, així com l'anada des de Rubí, Barcelona o Girona des de les plataformes en les quals estem, la qual cosa ens va permetre ser part de la mobilització amb un combatiu seguici.

No obstant això, després de l'eufòria col·lectiva d'haver tornat a guanyar els carrers i enfrontat al PP, responsable de la catàstrofe gallega, queden en el ràfec moltes preguntes per respondre. La primera és com seguir, perquè aquesta falta de crida estatal unitària contra el govern en defensa de Galiza i la cornisa cantàbrica fa témer que tant BNG com PSOE posin el nord en les eleccions i donin poques o cap proposta de mobilització unitària que superi l'aconseguida a Madrid.

No és una simple qüestió de mètodes; és la qüestió de quina manera seguim avançant cap a les reivindicacions per les quals es va iniciar la mobilització. I aquesta ha vingut exigint els mitjans per pal·liar el més aviat possible la catàstrofe del Prestige i les responsabilitats polítiques als qui la van provocar. Això va des dels plans per al sanejament de la costa fins aquells destinats a revitalitzar la zona, amb la reobertura de drassanes que generin nous llocs de treball alhora que preparen per a la prevenció de futurs desastres: vol dir

trencar amb el dèficit zero que imposa la UE, a la vegada que enfrontar a les multinacionals del petroli –començant per Repsol, a la qual per contra, es ret homenatge en els seus interessos iraquians–. Està clar que això no ho farà el govern del PP que és, a més, el responsable del desastre. ¿És possible que aquestes decisions polítiques que possibiliten la solució de la situació gallega, sortin de les pròximes eleccions? No ho sembla en les municipals, donat que per la seva envergadura queden lluny dels mitjans per a fer-lo; tampoc no en les autonòmiques; ¿les pròximes generals? ¿quan? ¿com estarà Galiza aleshores? i suposant que s'avancesin ¿és que el PSOE no està compromès en els plans de la UE –que imposen el dèficit zero-

quan va ser ell mateix qui ens va ficar i va aplicar les reconversions al dictat de l'Europa de les multinacionals? ¿és que no va córrer a Argentina a defensar Repsol i altres multinacionals espanyoles?

Ens sembla un error enorme supeditar els objectius de la lluita a les tàctiques electorals quan, fins i tot si els sortís bé, no donarien satisfacció a la mobilització. Creiem que el camí a seguir i aprofundir és el que el 23 es va donar cita a Madrid. És el carrer qui pot i ha de tombar aquest govern, i posar com a condició al pròxim govern la solució immediata. I perquè és el carrer és pel que la coordinació de les zones afectades és una necessitat bàsica, així com l'aprofundiment de la lluita amb un pla unitari estatal que forci a les centrals sindicals a convocar vaga general en aquestes àrees i a la solidaritat a la resta de l'Estat.

Esther. Barcelona

La nostra pancarta exigia "Pla de lluita estatal i unitari: amb Galiza" i "Aznar fora!". Vam sortir d'Atocha amb les Plataformes *Nunca Más* de Catalunya i *Deixadenos a nós* de Girona.

Tancats, però no silenciats

Així era en altres temps, la txalaparta sonava d'un caserío a l'altre, en els ressò del seu so duia el missatge de la cultura basca. El mateix passava amb l'irrintzi, el crit de goig, el crit de guerra, el crit de llibertat d'un poble. Ara aquest crit torna a fer-se necessari. Intenten silenciar una veu però, com sempre ha passat, el vent ajuda a la difusió d'una crida popular. Rebre i difondre, propagar, seguir creixent; l'eco es multiplica així, fins que arriba a fer-se ensordidor.

Els fa por la cultura i un món que no coneixen, per això temen. Euskaldunon Egunkaria, sempre va ser l'expressió més pura d'una cultura, no la d'una ideologia i molt menys la d'uns mètodes concrets de lluita. Els qui van pensar que una maça a la porta podria derrocar-los; que un precinte podria callar-los; que unes manilles podrien immobilitzar-los; els qui van creure que una nova injustícia podria silenciar aquesta veu crítica, es van equivocar. No només això, sinó que a més demostren que mai no havien obert aquest diari, que mai s'havien preocupat de fullejar-lo encara que fossin incapaços de llegir-lo i que mai no els ha interessat gens ni mica saber què era el que es deia en les seves pàgines.

El jutge Juan de l'Olmo assegura que el diari era un òrgan de difusió de l'ideari d'ETA i els polítics, en el seu aplaudiment, donen suport a l'argument. Però Egunkaria no era ni tan sols un periòdic abertzale: les seves pàgines s'han interessat igual per l'opinió d'uns encaputxats que parlaven en nom d'ETA, que per la de el "filòsof" Fernando Savater. Era l'únic diari en euskera i això semblava ser ja insostenible a l'Estat espanyol. Periòdics més tendenciosos continuen als quioscs, i en això consisteix la llibertat d'expressió.

"Llibertat d'expressió" és un concepte objectiu i no pot dependre de la percepció d'un jutge, ni dels interessos d'un partit. Les paraules no maten, només fereixen. Algunes

fereixen les consciències i això espanta, potser milers de ciutadans coneguin la veritat a través d'un mitjà que no se sotmet a aquests interessos, sigui o no imparcial. Més de 15.000 ciutadans justificaven l'existència d'Egunkaria, l'endemà del tancament en van ser 75.000, ¿això no és suficient garantia?

Només van veure una capçalera que amb els seus colors trencava la uniformitat mental, la seva única forma de perpetuar-se en el poder. Només van veure unes lletres que juntes no els deien res perquè estaven escrites en una llengua estranya. Una llengua, una cultura,

una mentalitat que es fa temible per la seva resistència, la seva rebel·lia, la seva experiència de lluita. La txalaparta, el irrintzi, les dantzas, l'euskera, enfonsen les seves arrels en la boira dels segles. "La boira dels segles" perquè el seu origen és tan incert com antic. "Les seves arrels" perquè la cultura basca és eminentment popular. Igual que va ser el projecte d'Egunkaria, una mostra més de la resistència contra l'oblit, del treball dels qui estimen els seus orígens, la seva terra, els seus costums, per impedir la pèrdua de

la riquesa de les particularitats en el remolí d'una globalització sense ànima.

Quants assassins de la cultura no s'han hagut de resignar a passar de puntetes per la història del poble basc. Quants tirans, dictadors, opressors, invasors, repressors, analfabets inconscients, en general, no han escoltat des de la seva tomba com se'ls seguia maleint en euskera.

Els qui creien en aquell projecte, dia a dia feien un esforç per dignificar una cultura que és un món, es deixaven la pell en el treball perquè els manipuladors no aconseguissin convèncer que cultura basca i terrorisme no són el mateix, han demostrat el seu coratge, el seu compromís, la força de la seva raó (no la raó de la força).

El dia 20 de febrer, els treballadors d'Euskaldunon Egunkaria es comprometien a no permetre que l'espai de la premsa en euskera quedés buit, mentre els uniformats impediessin a consciència l'accés a tots els seus mitjans. El dia 21, el titular "Itxia, baina ez isildua" (Tancats, però no silenciats), apareixien sota una nova capçalera, Egunkaria, un periòdic espontani i més popular que mai. És el caràcter que la història ha obligat a forjar a aquest poble que ha deixat en una nimietat el mite de l'Au Fènix. Mil vegades aixafats, mil vegades ressorgits, durant milers d'anys, contra milers d'enemics.

No intenteu tapar una boca, perquè el crit es multiplica, com el so que l'eco i el vent van transportar un dia entre els caseríos i les muntanyes. Avui són les ciutats i els pobles, els murs de tots els carrers, els quals fan rebotar el missatge. Uns altres més poderosos, més violents, més intolerants (encara), han pretès emmordassar l'esperit crític d'una cultura mil·lenària i plural, i no ho han aconseguit. Que no ens enganyin, Egunkaria era plural, objectiu, tolerant, respectuós, un baluard cultural... i moltes altres característiques que, fins i tot, molts teòrics del periodisme havien donat per perdudes. De nou, ells han demostrat el seu coratge, segueixen on han de ser, al carrer, amb el poble, amb la gent, amb els seus. Que s'escampi l'exemple, que no es quedin sols, que puguin comptar amb el nostre suport!

Carlos. Rubí

“El més greu és que no hi hagi resposta de les organitzacions de treballadors”

El dia 24 de gener començava amb tot el desplegament mediàtic “l’operació Ilac” en la qual es detenien 16 treballadors immigrants d’origen algerià en diverses poblacions de les comarques gironines i de Barcelona. A Aznar, en plena croada proguerra, va faltar-li temps per proclamar als quatre vents que es tractava d’una xarxa d’Al Qaeda a l’Estat Espanyol a punt per actuar amb armes químiques. No només sense cap prova sinó també sense cap acusació, tots 16 continuen empresonats més d’un mes després. L’advocat de 8 d’ells, Sebastià Salellas, denuncia una vegada més les violacions aclaparadores de drets que han patit i pateixen, però també la inexplicable absència de resposta des de l’esquerra.

Lluita Internacionalista: En què ha consistit aquesta Operació Ilac?

Sebastià Salellas: Van detenir 16 persones el 24 de gener a partir d’una petició d’auxili internacional d’un jutge francès, encara que de fet el que demanaven des de França eren registres domiciliaris a veure si trobaven alguna cosa, la resta és cosa de l’Audiència Nacional. Els detinguts en les declaracions policials diuen que no saben de què va; tres o quatre reconeixen que a Algèria havien format part d’un grup ultrareligiós, però cap d’ells no ha tingut cap activitat de tipus diguem-ne “revolucionari”. També és cert que n’hi ha que coneixen alguns dels detinguts a França, perquè havien estat per aquí i un d’ells havia treballat força temps a Banyoles. El jutge decideix que tots 16 entren a presó perquè poden ser terroristes, encara que això tampoc no ho diu clarament, i per un altre costat que s’han d’esperar les anàlisis de les

Sebastià Salellas

coses que la policia s’havia emportat dels domicilis d’Olot, Banyoles i Barcelona. També posen com un motiu per empresonar-los que són gent ideològicament molt caracteritzada; la veritat és que causa una gran sorpresa trobar-te coses com aquesta, que vol dir que van a la presó per pensar d’una determinada manera.

Ll: I els duen a l’Audiència Nacional...

SS: Primer els porten a Soto del Real que és la presó on l’Audiència Nacional porta d’entrada tots els processats per terrorisme, i al cap de pocs dies els dispersen en 4 presons i així estan, completament aïllats, sense saber què els passa i sense un duro. Aquesta gent són tots treballadors, amb unes famílies algunes d’elles extenses, penseu en els problemes de tipus laboral que tot això comporta. En principi estan allà com un intern més perquè el jutge francès en cap cas havia ordenat la presó i és Espanya que interpreta que s’ha d’aplicar el mateix sistema que s’aplica per als acusats de terrorisme, o sigui limitació màxima de garanties. Es porten a terme les primeres investigacions i anàlisis dels productes, i a principis de febrer apareix el primer informe general dient que no hi ha res de res en tot el que han intervingut. La qüestió

és que el jutge francès es desentén de la història a la vista de l’informe i que, per tant, a partir d’aquell dia el cas està totalment acabat, i semblava que aquesta era també l’opinió del jutge de l’Audiència Nacional i de la fiscalia, que es va comprometre que s’arreglaria tot amb la màxima urgència. Però per art de màgia es comença complicar, perquè la realitat és que no surten, encara que semblava evident ja fa 15 dies que havien de sortir. Per tant l’única sortida que tenim, després de parlar amb ells i amb el GRAMC que ha jugat un paper de coordinació, és demanar la llibertat expressament pels 8 detinguts de les comarques gironines. Perquè aquest és l’altre problema: pels de Barcelona només hi ha un treballador social que se n’ha interessat, ningú més, i en aquest moment encara no tenen ni advocat d’ofici i jo no puc fer res. Si el govern espanyol té alguna cosa contra aquesta gent, que els acusi d’alguna cosa però és que encara no els han acusat d’absolutament res. I si no els ha acusat de res és totalment il·legítim tenir aquesta gent a la presó. I no vull dir il·legal perquè hi són per ordre d’un jutge, i per tant és el jutge qui ha de controlar la legalitat.

Ll: Aznar va parlar de seguida d’armes químiques i que això demostrava que Al Qaeda és entre nosaltres i va provar d’usar-ho directament per justificar la guerra contra l’Iraq...

SS: Exacte, el president del govern va parlar de productes que, amb molt poca quantitat, podien matar molta gent. La necessitat de justificar la guerra segurament és el que complica tota aquesta història, si no hi hagués hagut aquest posicionament del govern amb tota seguretat aquesta gent estaria al carrer. Però dins d’aquest

escenari la situació sembla més pròpia de Guantánamo que d'un estat de dret, sembla que ens trobem en un terreny en què no hi ha cap tipus de llei ni garanties. I en aquesta situació ens hi podem trobar tots.

Ll: I, efectivament, el govern continua en plena ofensiva.

SS: Punt 1: l'Audiència Nacional és un tribunal de justícia espanyol que hauria de controlar les coses més greus que es produeixen en un país. Aquests dies ja ho veiem: tancament de diaris sense cap tipus de base, els detinguts el cap de setmana passat a Barcelona... Entres allà i s'estan fent judicis massius per fets més que discutibles. Les coses surten als diaris governamentals - el País, el Mundo o l'ABC- abans que ho sàpigues pels jutjats, i vas al jutjat i encara no hi ha res. I per altra banda la pròpia llei: aquí tothom entén que a aquesta gent els han aplicat la llei antiterrorista i tothom pensa per tant que, ja d'entrada, els l'han aplicada perquè són presumiblement terroristes. Bé, al jutjat jo encara no sé si els han aplicat la llei antiterrorista, no consta enlloc. Únicament que porta el tema un jutge de l'Audiència Nacional, però no consta enlloc ni que se'ls suspenguin els drets ni que, per tant, poguessin entrar als seus domicilis tal com van entrar-hi, ni que hagin estat uns dies per ordre del jutge com han estat sense la possibilitat de tenir advocat, de veure la família i tot això. Aquí curiosament el govern fa servir el model de lluita antiterrorista, però en canvi legalment des del jutjat no se'ls aplica la llei antiterrorista perquè teòricament és un procés normal i corrent d'auxili internacional per comprovar si tens alguna cosa a casa. O sigui que l'aplicació que se'ls fa no té res a veure amb la legislació antiterrorista. Per tant, és doble o triple el problema de tipus legal. Al marge de la presumpció d'innocència, d'això ja no cal parlar-ne perquè no existeix. La gent et parla de moros i de moros terroristes, i de que com és possible que els defensis. La pregunta és qui ha creat el terror, qui

ha posat la por al cos. Comproven si en un pot de la cuina hi pot haver ricina -que és cert que és una substància verinosa- però no perquè n'hi hagi sinó només perquè s'ho han pensat. Aquí també podria haver-hi ricina, o els components per fer una bomba atòmica que estigués a punt demà. Ja no sé què dir, què s'ha de fer, això és un caos i un desastre. En aquest país sembla que l'única manera que et diguin que ets un ciutadà normal és anant vestit amb corbata i camisa blanca. La gent hauria de fer-se la reflexió que aquí són ciutadans estrangers que els passa això a

l'Estat Espanyol. Però si vas a Itàlia o a Anglaterra, que estan dins de la mateixa moguda que l'Estat Espanyol, els pot passar exactament el mateix que a aquests.

Ll: Quina ha estat i quina creus que hauria de ser la resposta des de les organitzacions d'esquerra?

SS: Sobta una mica que en aquest país de barretines i de sardanes en què jo que he participat en força mogudes de l'Audiència Nacional, amb caràcter general quan hi ha hagut problemes idèntics, com el 92, hi va haver una mobilització bestial des de totes les associacions, des de tots els partits polítics - bé, des d'alguns- hi va haver concentracions, un festival, campanyes als diaris contra en Pujol i en Felipe González, i contra en Corcuera i en Vera i tot això. I va ser la fórmula real per treure aquesta gent de la presó i van

sortir de seguida. Ara sobta molt, una vegada més, aquesta falta de solidaritat del país a tots nivells. Des de totes les capes, les capes treballadores especialment, que haurien de ser les primeres que s'haurien de moure amb una gent que estan aquí per treballar i per tant hi ha uns interessos de classe molt definitius. Ja dic que aquesta és la crítica principal, que els col·lectius més propis d'idees burgeses no facin cap moguda entre dins de l'esquema. El més greu és que els treballadors i treballadores haurien de fer alguna cosa, i en canvi, estem una vegada més sols. El GRAMC, perquè és un associació que treballa específicament amb problemes de treballadors immigrants, es troba en el nucli i ha reaccionant molt positivament, com algun col·lectiu de Banyoles i d'Olot. Però si estiguéssim realment en això que en diuen un estat social de dret hi hauria d'haver associacions de tota mena, i també els ajuntaments governats per les esquerres haurien d'estar en primera línia oferint tot el que fos. S'hi haurien d'haver interessat, i no únicament quatre gats com sempre anant a amunt i avall de la meseta, per resoldre aquestes qüestions.

Campanya per la llibertat dels immigrants detinguts

La *Plataforma Per la Pau - Aturem la Guerra de les comarques gironines*, la Coordinadora *Contra el Racisme i la Llei d'Estrangeria* de Barcelona, i la *Plataforma catalana per les llibertats, contra la llei de partits*, han fet seva la campanya contra l'Operació Llac emetent sengles comunicats tot exigint la llibertat immediata sense càrrecs dels 16 immigrants. A més, l'últim d'ells crida a totes les organitzacions socials, sindicals i polítiques a pronunciar-se en el mateix sentit dirigint faxos a l'Audiència Nacional (91 397 33 06) amb l'exigència de llibertat. Com a Ll formem part d'aquestes iniciatives i les seguirem impulsant en els organismes unitaris on ens sigui possible.

Barcelona

Nova caça de bruixes

Garzón ha ordenat un nou atac a les lluites socials amb una operació a Barcelona que aplica la llei antiterrorista contra membres de col·lectius anarquistes i ateneus llibertaris, acusats... d'haver creat una banda armada (!). Se'ls acusa de tot el que ha passat a Barcelona els darrers anys, com ara accions contra les ETT, entitats bancàries o immobiliàries, algunes en el marc de la vaga general o les manifestacions contra la cimera de la UE. Reproduïm el comunicat de solidaritat amb els companys detinguts i empresonats.

Entre el divendres 21 i dissabte 22 de febrer la policia nacional ha detingut quatre persones del moviment anarquista a Barcelona i una a Almeria, aplicant-los la Llei Antiterrorista. (...) Després de passar per l'Audiència Nacional, dos d'ells han estat posats en llibertat sota fiances de 12.000 euros i de prop de 3.000 euros respectivament, un està en llibertat sense càrrecs i un altre ha ingressat en presó preventiva.

El jutge Baltasar Garzón, del jutjat central d'instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional, amb la col·laboració de la Brigada d'Informació de la policia nacional, els imputa un suposat delictes de terrorisme recollit a l'article 571 i següents del codi penal i(...)

Aquests fets, que en situacions ordinàries es tipificarien com a delictes de danys o estralls, han servit per qualificar de "banda armada" el conjunt dels detinguts sense cap fonament. Aquest procediment és força utilitzat en el context i realitat social del País Basc i ha passat a aplicar-se per primer cop a Barcelona. D'aquesta manera la Delegació de Govern i la Policia Nacional donen un salt qualitatiu en l'ofensiva d'assetjament i persecució a la dissidència política i social. (...)

Estem farts i fartes de les pel·lícules de sèrie B que ens pre-

para el Ministeri de l'Interior i de la impunitat amb la qual acusen, detenen, torturen i empresonen gent emparant-se en una llei, l'Antiterrorista, que vulnera els drets humans més elementals i legalitza la tortura.

Estem farts que els governs feixistes aprofitin la retallada de llibertats mundial i la cobertura de Papa Bush per atacar a sang i foc lluites i moviments socials que els molestem. El PP, al igual que tots els partits en el poder, juguen al joc dels bons i dolents per aïllar socialment a la gent que lluita contra les desigualtats que ells han creat i sostenen. Estem farts que els mitjans de comunicació no contrastin els teletips policials (...)

Denunciem:

-La impunitat que dona la Llei Antiterrorista als cossos de seguretat estatals per segrestar i torturar les persones.

-La complicitat de tribunals com l'Audiència Nacional amb l'ofensiva estatal d'assetjament policial a les lluites socials i polítiques.

-La fabricació d'una falsa alarma social creada per decisions judicials irregulars imotivades per les pressions polítiques.

-La retallada de llibertats de pensament, expressió i associació a nivell estatal i mundial

Exigim la llibertat immediata i sense càrrecs de tots els segrestats i la fi de la persecució política, judicial i policial a la dissidència.

* Ministerio de Justicia
prensa@sb.mju.es

* Subsecretaria del Ministerio del Interior.

subscre@amador.mir.es
* Delegación de Gobierno de Catalunya
elacjare@barcelona.map.es
* Audiencia Nacional.
fax: 91 397 33 06

L'Ajuntament de Barcelona reprimeix dues okupacions contra la guerra

Contra les paraules, fets

L'1 de febrer es va intentar alliberar a Barcelona un espai destinat a la lluita contra la guerra: un grup de cent persones va ocupar un edifici abandonat que pertany a l'Ajuntament. Unes setmanes endarrere s'havia ocupat amb el mateix objectiu un altre edifici, també de propietat municipal, que va ser desallotjat per la guàrdia urbana. Aquesta vegada no va ser diferent: el col·lectiu, després de passar gairebé 48 hores en el nou espai va ser desallotjat a instàncies de l'Ajuntament. Els bombers es van negar a executar el desallotjament, i va ser la guàrdia urbana qui va treure els joves que s'havien penjat de les façanes i va carregar brutalment contra els okupes. Diversos d'ells van requerir una intervenció mèdica després del desallotjament.

Amb accions d'aquest tipus l'Ajuntament del PSC demostra fins on arriba el seu compromís de lluita contra la guerra i quina és la seva aposta d'unitat. Més encara quan es tracta d'edificis de titularitat pública que duen anys abandonats.

Cristina. Barcelona

Declaració de LI en el Dia Internacional de la Dona Treballadora

El PP ens està demostrant en els últims temps que és el representant del capital. En l'immediat, en l'enfonsament del *Prestige*, la seva posició ha estat minimitzar un problema tan greu com el desastre ecològic, que suposa la precarietat econòmica que sofreix i sofrirà el poble gallec, les seves treballadores/rs afectades/ts en les seves eines i producte de treball. Això no ha estat suficient. El PP, en el seu vessant pro-imperialista, s'alia amb Bush i Blair com guardians del primer món i ens vol ficar en una guerra contra L'Iraq. Pretenen justificar-la amb la lluita antiterrorista. Totes sabem que els seus interessos són econòmics. Per a superar la crisi del gran capital volen a baix, baixíssim preu, la matèria primera d'un poble que ja tenen ofegat amb el bloqueig. No en tenen prou amb controlar la zona i obtenir el màxim benefici amb el petroli, estan disposats a aniquilar al poble iraquí. Si no és suficient la invasió seguiran com van fer a l'Afganistan, fan a l'Amèrica Llatina, o com fan els sionistes amb el poble palestí.

Dones treballadores: la lluita contra la guerra ha de ser avui la nostra bandera. No és justificable de cap manera que l'augment de les arquas econòmiques del gran capital sigui a costa de les i els més febles, no podem permetre que s'aniquili a un poble.

Una guerra que afectarà als pobles envaïts i als nostres propis. La prioritat de la despesa d'armament sortida dels pressupostos públics -és a dir dels nostres diners- anirà en detriment dels serveis públics que avui ja sofreixen retallades en les seves prestacions i segurament precipitarà el procés de privatització ja iniciat de l'ensenyament, la sanitat, RENFE, etc.

Enfront d'això, a les dones treballadores, ens concedeixen 100 euros mensuals per fill menor de tres anys, que no cobreix el preu d'una plaça de guarderia. Això és l'intent del govern del PP d'estalviar-se el cost de les guarderies públiques i gratuïtes, discriminant un sector cada vegada major de dones treballadores en atur o en l'economia submergida, (i immigrants sense papers) condemnades a quedar-se a casa per falta de serveis públics per als fills/as i els seus avis. Les situacions

de crisi econòmica i social condemnen a les dones a l'atur i la precarietat laboral, a la necessitat primària de l'administració familiar per a subsistir amb menys recursos econòmics i socials, com passa amb les dones gallegues a conseqüència de la marea negra creada per l'enfonsament del *Prestige*. Han perdut el treball les mariscadores, que duïen al mercat a vendre el que els homes ja no pesquen, i les treballadores de la indústria de conserves. Mentre perdurin els efectes d'atur, emigració, depressions, derrota, elles patiran les conseqüències dins de les seves llars. Augmentaran les cures i la dedicació al seu paper reproductiu per a pal·liar la misèria econòmica i moral a la qual s'han vist abocades elles i els qui estan a la seva cura (parelles, avis, fills i filles). A més està demostrat que en tota situació de crisi social, la violència domèstica i de gènere es dispara.

Aquesta situació, també la pateixen i la sofririen les dones iraquianes, i la invasió agreujaria els problemes que sofreixen des de fa deu anys amb l'embargament imposat per l'ONU que s'ha cobrat ja 500.000 víctimes infantils de menys de 5 anys per falta de menjar i medicines. La guerra suposarà per a les dones més morts, violacions, i un enorme retard en l'avanç dels nostres drets.

¡Contra la guerra!

¡Ni un euro per a la invasió a L'Iraq!

¡No al desmantellament i privatització dels serveis públics!

¡Escoles i escoles bressol públiques i gratuïtes. No a les lleis educatives del PP!

No a la política de l'Ajuntament de Barcelona sobre Escola Bressol!

¡Solidaritat amb la lluita dels/les treballadores/rs gallegues/cs!

¡Contra l'atur i la precarietat!

LI

8 de març de 2003

Vam ser milions en els cinc continents. La majoria el 15, però no només: en molts països àrabs, les mobilitzacions massives van ser en la setmana següent. Però no podem retrocedir en tant Bush i els seus acòlits segueixen amb els seus plans. Cal aprofundir i centralitzar encara més les mobilitzacions, com mostren els companys nord-americans preparant la seva marxa a la Casa Blanca el proper 15, com ho van fer els turcs enfront del seu Parlament... marxas centralitzades en cada país contra cada govern.

Cal prendre la proposta de la CGIL italiana de vaga general: si els governs no retrocedeixen en una guerra per beneficis, que aquests baixin perquè no produïm. O accepten o se'n van. I aquí, en l'estat espanyol: Fora el govern de la repressió, el chapapote i la guerra!

15F. Atocha una hora abans de començar

Madrid

¡Ai! Un milió d'Atocha a Sol

Tenia raó Alvarez Cascos al comentar sobre el nombre de manifestants, que no es va tenir en compte a la majoria silenciosa que no va acudir a la manifestació del 15. Es referia, sens dubte, a aquells que a Madrid es van quedar tirats a les andanes de les estacions de trens de rodalies, de metro, a les parades dels busos, veient com els transports públics -¿intencionadament? ¿indiferentment?- no s'havien reforçat per a permetre a tants com volien expressar lliurement el seu rebuig a la guerra que, d'altra banda, ells deien compartir... però allí no estaven, ho jurem. I la gent seguia arribant, a un centre de la ciutat col·lapsat, ocupat pel NO, les veus i les

Fora el govern de la guerra

Vaga

pancartes, a una mani que de tan gruixuda no caminava. Molts van venir a peu des dels barris encara que això suposés arribar més tard, però arribar per fi. Al·ludeixen ara al sentit de la responsabilitat que comporta el lideratge per a continuar endavant amb els plans d'agressió, no escoltant el clam de les manifestacions del 15. Vaja!, que volen aparèixer més llestos que ningú; no obstant això, a la majoria sorollosa que no es va detenir davant l'intens fred, ni els inconvenients per a formar ¿el milió? al carrer, no li sembla així, com es llegia en una de les múltiples pancartes de la mani "Aznar: ¡tu estás tonto!" N'èrem molts al calor del no a la guerra, però també a la mani es comentava el Prestige, la divisió maniquea entre bons i dolents amb les noves lleis; la gent n'està farta i el tap va saltar de sobte deixant fluir tot el que s'ha estat reprimint, i hem de continuar inclinant, tots junts amb la mobilització, la balança cap al nostre costat.

Marina. Madrid.

Girona

La mitat de la població al carrer!

La **Plataforma gironina per la Pau-Aturem la Guerra** que reuneix a més de 50 organitzacions polítiques, sindicals, entitats i col·lectius va valorar com a èxit la mobilització del dia 15 que va

comptar amb la participació més gran que hi ha hagut a la ciutat i que, també, es va estendre a la resta de les comarques gironines. Més de 35.000 persones van sortir a Girona sota el lema "Aturem la guerra", demanant la dimissió del govern Aznar i confluint, també, altres reivindicacions en la lectura final del manifest com va ser la de la Plataforma en solidaritat amb el poble gallec "deixade-nos a nós!" contra el desastre del Prestige i la crida a la marxa del dia 23-F a Madrid, o la dels col·lectius d'immigrants contra les detencions a les comarques gironines de companys relacionant-los per part de la policia amb Al-Qaeda.

Lluita Internacionalista va estar

15F.Girona

present amb una pancarta, repartint el full "No a la Guerra", cridant "Per una Vaga General" i participant en l'organització de la mobilització.

La Plataforma es reuneix cada dilluns a les 20 h al Centre Social La Màquia i té prevista molta activitat per donar continuïtat a la mobilització de rebuig a la guerra, perquè si hi ha alguna força que pugui oposar-se a aquesta massacre anunciada o fer pagar car a l'imperialisme aquesta aventura, és la força de moviment de masses.

Miquel. Girona

general!

**¡FORA EL GOVERN
DE LA GUERRA!**

VAGA GENERAL!

Barcelona

La segona mani més gran del món

Sota les pancartes amb els textos "Atur, Txapapote, guerra, repressió... Fora Aznar!", "Ni la guerra de Bush ni l'embargament de l'ONU!", "Tots al carrer contra la guerra!" i "Bush, Aznar, Sharon terroristes són!" vam desfilar a Barcelona 102 companys i companyes de Rubí, subsaharians, de Barcelona i de Girona en la jornada internacional contra la guerra. Encara que dir que va ser una manifestació és gairebé faltar a la veritat, doncs a pesar d'una modificació d'itinerari per a donar més espai a la marea humana, 4 hores després de la convocatòria, la cua no havia arribat encara a la meitat del recorregut. Les estimacions estan entre 1,2 i 1,5 milions de persones, en la que va ser la més gran manifestació després de la de Roma, i la major en la història de la ciutat i segurament de l'Estat espanyol. Vam anar al costat de la *Platafor-*

BCN: Passeig de Gràcia

ma Nunca Más de Barcelona. Entre les consignes cridades hi havia "Aznar, aprèn de Gaspard" i "Bardem president".

Victor. Barcelona

En diàleg amb sectors del moviment anti-guerra

¿ONU?

El 1991, com ha ocorregut en tantes altres guerres imperialistes,

el vot favorable de l'ONU va actuar com un bàlsam paralizador sobre milers de consciències, començant per molts sectors de l'anomenada esquerra. Aquesta vegada, l'actitud de Bush és tan descarada que l'ONU passa inevitablement a jugar un paper de titella, doncs una vegada i una altra el propi Bush ha vingut a dir que no necessita l'opinió de l'ONU. En aquest sentit el crit estem "contra la guerra... encara que sigui amb el vot de l'ONU" ha calat en la consciència de centenars de milers. És més, la batalla per impedir l'agressió imperialista contra L'Iraq hauria de completar-se amb l'exigència permanent de l'aixecament de l'embargament.

¿Pacifisme?

Però hi ha una segona discussió

en el si del moviment contra la guerra i és amb sectors pacifistes. Avui, aquesta diferència queda en un segon pla, doncs estem contra la guerra abans que comenci, però en cas que la guerra esclati o, fins i tot, si hi ha algun atemptat, aleshores poden sorgir els problemes. Nosaltres estem contra aquesta agressió imperialista a L'Iraq, però no perquè sigui un acte violent en si, sinó perquè pretén el domini del poble iraquí i els seus recursos. En aquest sentit el poble iraquí tindrà tot el dret a defensar-se amb tots els mitjans al seu abast contra la intervenció. Nosaltres –encara que no compartim els mètodes dels atemptats- no posem mai un igual entre tota forma de violència, no posem al mateix nivell la reacció desesperada del *kamicaze* palestí que converteix el seu cos en una bomba al de la violència sistemàtica de l'Estat d'Israel, dels seus tancs i bulldozers. El responsable de la violència és l'Estat sionista que genera l'opressió i l'ocupació del territori palestí, i també dels morts que provoca l'acció suïcida dels palestins (per això no compartim la primera consigna de la declaració de RAWA que reproduïm a la contratapa).

Nosaltres distingim entre la violència de l'opressor i la de l'oprimit, i entenem que aquesta última és legítima enfront de la primera, encara que no compartim els mètodes. En conseqüència, iniciada la guerra estariem per la derrota dels EUA, com a Vietnam, a pesar de Saddam Hussein. És aquesta derrota la que permetria obrir un nou període d'avanç de les lluites dels treballadors i els pobles al planeta.

Josep Lluís. Barcelona

15F a Madrid. Encara hi havia llum. Vam acabar de nit.

Entrevista a Valeriano Aragonés, president del comitè d'empresa de SINTEL

Més enllà de l'Efecto Iguazú

LI: Quin és l'acord final de la Confederació amb el Govern, com van participar els treballadors d'ell i en quina mesura s'està incomplint.

Valeriano: El 3 d'agost, quan es va aprovar per unanimitat en assemblea de treballadors, tothom pensava que aquell acord donava per solucionat un conflicte de l'envergadura que tots vam conèixer. No obstant això, transcorregut ja més d'un any i mig d'aixecar el campament, es demostra que no ha estat així. Ara s'entenen moltes coses. Els treballadors de SINTEL no vam anar a cap de les reunions que es van celebrar durant l'acampada, i que van tenir lloc per una moció aprovada per tots els grups parlamentaris, el 17 d'abril en el Congrés dels Diputats, a instància de IU. Allò va originar l'obertura d'una taula de negociació el 17 de maig. Portavem ja 4 mesos d'acampada. Van assistir el Secretari General de la Federació Estatal del Metall, Ignacio Fernández Tojo, el Secretari General del Metall d'UGT Fernández Lito, i uns altres. Ni el Comitè Intercentres, ni un sol representant dels treballadors, vam assistir a cap reunió. No sabem quantes en van haver, ni on, ni el contingut. Van passar mesos sense tenir informació. Amb aquesta situació, us podeu imaginar el que significava anar fent assemblees dia darrera dia amb tota la gent, dia darrera dia manifestacions davant el Ministeri de Treball. Havíem d'alimentar la possibilitat d'un acord i que no decaigués l'ànim. Va ser el suport que es va generar entorn de nosaltres, d'una gran part de la classe treballadora d'aquest país, el que ens va mantenir fermes en el campament; però, repeteixo, no vam assistir a cap reunió.

Van pretendre que s'aixequés el campament amb un acord verbal, vam rebutjar la proposta per verbal i

per confusa, exigint una clarificació per escrit de la proposta del Govern, sota tres aspectes fonamentals: econòmic, amb l'abonament dels salaris endarrerits; social, amb la jubilació de treballadors de més de 50 anys, i l'aspecte de recolocació, se'ns buscava treball en altres empreses. El que exigíem era un acord escrit, signat per les parts implicades, per a procedir a l'aixecament del campament. Va arribar el 3 d'agost, un acord del Consell de Ministres, i el que mai no passa: recollia en aquest cas gairebé el 100% de les nostres reivindicacions, estaven plasmades en aquell paper. Un acord que, sembla ser, ningú no volia signar; així que només figurava la signatura del Ministre de la Presidència, Juan José Lucas, i remès a la Presidenta de la Cambra (senyora Rudi). L'acord de les converses mantingudes entre les parts -govern, sindicat i Telefònica- es resumia en uns punts: 1.- que les administracions públiques afavoririen el procés de fallida beneficiant als treballadors en la seva postura. 2.- agilització dels aspectes econòmics pel que fa al pagament de les quantitats que corresponien al FOGASA. 3.- parlava de recolocacions i cito textualment: "Telefònica es compromet a recolocar, almenys, a 800 treballadors en empreses del sector amb contracte indefinit estable, en el lloc de residència, etc." 4.- s'impulsarien altres alternatives d'ocupació; també parlava de possibles baixes incentivades.

Doncs bé, res d'això s'ha complert.

Després d'un any i mig d'haver aixecat el campament, l'acord està sense complir. Els treballadors no hem rebut una sola oferta de treball. Ara hem

creat una Societat Anònima Laboral i és el que estem esgrimint com a element de sortida del conflicte, ja que Telefònica no ha recolocat a cap dels 800 de l'acord.

El 28 de gener s'aprova una resolució en el Consell Confederal de CCOO, a instàncies del Secretari General, amb un 60% a favor i un 40% en contra, en la qual diu que hem rebutjat 670 ofertes d'ocupació, sabent que és mentida i que no hi ha hagut ni una sola oferta de treball. Li vam demanar que ho demostrés, doncs si qualsevol treballador rebutja una oferta, nosaltres mateixos l'exclourem de l'aplicació de l'acord. No obstant això, no poden demostrar-ho perquè és mentida.

Han intentat, des de la fi del campament, que aquest moviment obrer quedi difuminat. Sembla molestar-los, i no només al Govern i a Telefònica. En el campament nosaltres dèiem que ens estàvem enfrontant al sistema; el sistema tanca moltes coses i una d'elles és, desgraciadament, aquests sindicats. No són els sindicats que nosaltres vam desitjar, nosaltres des de l'afiliació (90% dels treballadors de SINTEL), seguirem donant la batalla interna dins de CCOO per a demostrar que s'està mentint.

Vam rebre mostres de solidaritat de molts llocs: seccions sindicals, individualment i d'unions provincials de CCOO, com ara Albacete i Granada, on els Secretaris Generals confirmen que no ha hagut una sola oferta d'ocupació.

Els sindicats haurien de ser el cap tractor del moviment obrer, tots els sindicats de classe - CCOO, UGT i CGT -, tots en la mesura que estiguin representats.

Ens hem vist traïts i abandonats d'una banda per l'estructura de CCOO, no per tots. Aquest 60% no representa a les bases. El que va ser un exemple de lluita per als treballadors d'aquest país, ho volen enterrar. **NO PARAREM FINS RECUPERAR L'OCUPACIÓ.**

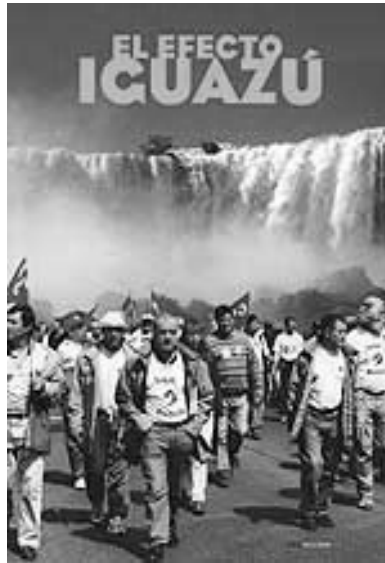
No és CCOO qui traeix als treballadors de SINTEL, són determinats elements que tenen segrestades les sigles de les veritables CCOO i que caldrà desallotjar de les secretaries generals i de les executives, no com ells ens han desallotjat a nosaltres -amb la policia- sinó democràticament en els

congressos. Vam denunciar també que se'ns nega el dret a manifestació.

LI: Què passa a la Confederació, com es produeix la mesura repressiva del desallotjament amb la policia i quina postura pren la Federació del Metall?

Valeriano: En prohibir les manifestacions, vam convocar assemblees que les substituïssin, per la necessitat d'estar junts i organitzats en la defensa dels nostres interessos i de l'ocupació.

L'assemblea per al 4 de febrer

estava convocada abans de la resolució del Confederal. Després de la mateixa, intenta en conseqüència cominçar a la Unió de Madrid perquè no ens deixi el local.

Vam fer l'assemblea, som afiliats, tenim dret i no enteníem la resolució. Vam quedar a l'endemà per demanar explicacions a la Confederació. Vam estar diverses hores sense resposta, es va rebre per fi un fax de la Unió en el qual la Federació del Metall accepta les assemblees. Es neguen a lliurar-nos-el i criden a la policia. Vint cotxes de policia van entrar al local de CCOO per desallotjar-nos.

És recriminable que després de 180 dies acampats, ni el Delegat del Govern, ni l'Alcalde de

Madrid enviessin a les forces de l'ordre i, en canvi, quan anem a exigir els nostres drets al nostre sindicat, demanin la intervenció policial.

LI: A Telefònica hi ha expedients oberts a membres del sindicat ¿com veieu el futur del sindicat?

Valeriano: Creiem que cal donar una batalla en els Congressos, que s'escoltin a les bases. Potser no ens adonàvem que al qüestionar el sistema, estàvem qüestionant al nostre sindicat. El sindicat ha de sortir des de les bases, decidir en les assemblees. Nosaltres a SINTEL sempre hem estat assemblearis, en el campament totes les decisions es van prendre per assemblea. Si el 3 d'agost no es decideix acceptar l'acord, el campament no s'hagués aixecat, per això vam exigir el compliment de l'acord.

LI: Com veieu una resposta coordinada?

Valeriano: Fem una crida a les seccions sindicals i als afiliats a rebutjar aquest tipus d'actuació. A l'abril s'acaba l'atur de 500 companys, esperem el suport per al compliment de l'acord i a participar en una gran manifestació que convocarem a Madrid.

Ha hagut un abans i un després del campament de SINTEL i és un terreny abonat que s'està desaprovechant, perquè gràcies al suport dels treballadors vam poder mantenir-nos fermes tant de temps.

Amb l'edició ja tancada ens ha arribat la notícia de la mort per malaltia d'Arturo Van den Eyde, més conegut com a Aníbal Ramos, dirigent històric del POR. Fem arribar amb aquesta nota d'urgència el nostre condol als seus companys i companyes de partit i familiars.

**Company Aníbal,
fins al socialisme,
¡sempre!**

Balanç de les eleccions a Renfe

Avenç de les opcions corporatives i pro-privatització

Passades les eleccions sindicals, és l'hora d'afegir als resultats els canvis que s'han produït en la correlació de forces sindicals, de cara a enfocar el futur –més aviat negre- que se'ns acosta als ferroviaris.

Com fan habitualment els aparells burocràtics, tots es donaran per vencedors, tots justificaran el traç correcte de la seva política i donaran la culpa als altres –maniobres *judeomasòniques*- de no haver avançat més. Fins i tot hi haurà qui considerarà els ferroviaris com torracollons que no els han donat el vot i això que ho han fet tan bé!

baixat la plantilla de RENFE aproximadament en 3.000 persones, encara que la participació ha estat major que en les passades eleccions, comptabilitzant-se els abstencionistes en 5000 treballadors, el 15,7%. Les opcions contra la privatització i per un conveni just, és a dir CGT, perd més de 1.100 vots i el SF en recull 1.700, és a dir, no només als més actius militants de CCOO sinó que segurament recullen vots que en les passades eleccions van anar a CGT.

Així que independentment de la voluntat –segur que honesta- de la majoria dels delegats elegits en les diverses candidatures, el Govern del PP –amb la col·laboració dels dirigents de les centrals sindicals institucionals i les corporatives- tindran, conjunturalment, un major marge de maniobra per a tancar el conveni de misèria i dur avant la privatització.

Si ho mirem des d'un altra perspectiva, no resulta molt millor. Del total de 32 delegats menys provocat per la reducció de la plantilla: CCOO ha perdut 50, CGT 38 i UGT 18. Pugen en canvi els sindicats corporatius: SEMAF passa a 3ª força per davant de CGT, i uns altres com el de la Gorra, passen de 8 a 40. Excepció a part és el SF (defenestrats per CCOO en el XIII conveni) que amb un any d'implantació recullen més vots que els perduts per CCOO i obtenen 52 delegats.

O sigui que sumats els sindicats de classe perden 106 delegats. Si els restem els 32 de menys respecte al 99 -i sense calcular el SEMAF en la pèrdua percentual de delegats-, haurien hagut de perdre 74 delegats per a quedar amb la mateixa força. Si a això li restem, per considerar-lo de classe, al SF, encara queden 22 delegats menys per al total de les candidatures de classe.

Amb la mateixa fórmula i sense considerar la pèrdua global de 32 delegats –que també hagués hagut de repercutir-los negativament-, el SEMAF passa de 105 delegats i 3.212 vots a 122 delegats i 3.696: o sigui ha guanyat 17 delegats nets. Els "Altres" passen de 55 a 60 delegats: és a dir guanyen 5.

Es miri com es miri, els sindicats de classe han baixat, i els corporatius han crescut. Aquesta dada inqüestionable es dona en una empresa on el grau d'afiliació als sindicats de classe és molt elevat i on la perspectiva pròxima és la disgregació de RENFE en nombroses empreses privades.

Clar que en el resultat de la votació hi ha diferents nivells de responsabilitat sindical. En primer lloc, els dos sindicats majoritaris que acceptant la privatització van entrar en la negociació parcial –corporativa- generant un esperit corporatiu entre els ferroviaris, que s'han refugiat en el vot per col·lectiu professional, amagant com l'estruç el cap en el forat per a no veure el que se'ns acosta.

CCOO ha estat la gran perdedora, encara que per molt que vagin de triunfalistes també UGT perd pes. En la política de denúncia cap als sindicats majoritaris, però sense alternatives **unitàries**, CGT s'ha dut una garrotada. Com escrivim abans de les eleccions no n'hi ha prou amb denunciar, cal fer les coses amb la majoria dels treballadors, sinó es duu a aquests a la frustració, a la recerca de *noves* alternatives, que no són noves i serveixen als interessos de l'empresa.

Les denúncies dels sindicats corporatius en la campanya, no han estat dirigides ni al govern, ni a la direcció de l'empresa, sinó a les hores sindicals. Per descomptat sense plantejar cap mobilització i sí la negociació específica d'interessos corporatius, sense enfrontar-se als plans de l'empresa. Així han recollit el vot descontent dels sindicats de classe.

A part de la voluntat dels treballadors que han votat lliurement, qui deu estar fregant-se les mans és el Sr. Cascos, amb aquest resultat.

Armando Varo (ferroviari, CGT)

	DELEGADOS TOTALES	DELEGADOS CGT	%
1999	909	158	17.49
2003	874	122	14%

	1999	2003	DIFERENCIA
CC.OO.	310	256	-54
UGT	280	258	-22
CGT	157	122	-35
SEMAF	105	120	+15
SF	0	51	+51
SCF	8	42	+34
OTROS	47	20	-27

COMITÉ GENERAL DE EMPRESA 1999-2003

	CC.OO.	U.G.T.	C.G.T	SEMAF	S.F.	S.C.F	OTROS
1999	5	4	2	2	0	0	0
2003	4	4	2	2	1	0	0

Però tractem d'analitzar el resultat des de la perspectiva general de l'interès dels treballadors, abandonant l'autosatisfacció demagògica de cada sindicat.

Per a ningú no és un secret que les posicions claudicants d'acceptar la privatització, amb el que comporta d'un conveni de misèria, han mantingut l'hegemonia a RENFE. Ambdós sindicats han sofert un descens en vots: 700 a la UGT i 1.600 a CCOO, pel que fa a les eleccions del 99. El SEMAF puja gairebé 500 i altres sindicats corporatius arriben gairebé als 3.100 situant 60 delegats. Certament ha

Candidatura d'Escoles Bressol

Als treballadors i treballadores de l'Ajuntament de Barcelona

Per a les eleccions sindicals a l'Ajuntament de Barcelona s'ha impulsat una candidatura, aquesta està feta a partir de la resistència d'educadors i educadores d'escoles bressol a la reconversió que havien pactat l'Ajuntament amb CCOO i UGT, reconversió que la majoria del col·lectiu havia rebutjat en referèndum (en diferents Lls hem anat fent seguiment de la lluita). Aquests companys i companyes han arribat a un acord amb la CGT per presentar-se amb les seves sigles i fan la crida que reproduïm al conjunt de treballadors de l'Ajuntament.

"Un grup d'educadors i educadores de l'escola bressol estem impulsant una candidatura independent per a les properes eleccions sindicals, a través de la CGT, i us convidem a participar.

El conflicte a l'escola bressol

El gener del 2002 CCOO, UGT i l'Ajuntament arribaven a un preacord per procedir a una reconversió de l'escola bressol (...) es posava en qüestió la lluita de trenta anys per l'escola bressol municipal.

Aquesta reconversió s'acompanyava de la creació de 8 nous centres. Com sabeu des de totes les administracions, l'escola bressol i l'atenció al període 0-3 està sent objecte d'iniciatives com a reclam electoral en les properes eleccions (...)

El preacord va ser presentat als treballadors per la Presidenta de l'IMEB, i només després CCOO va convocar una assemblea informativa. Tres dies després –i sense cap possibilitat de resposta– es feia un referèndum entre tots els educadors/res per ratificar el preacord. Però els treballadors/es vam rebutjar majoritàriament l'acord. Malgrat el resultat negatiu, CCOO i UGT van anunciar públicament que seguirien defensant la seva opció (...). En aquesta situació s'ha creat un moviment de pares, mares, educadors i educadores, la *Xarxa en defensa de l'escola bressol pública*. (...) L'ajuntament va obrir les noves escoles amb el nou model.

Aquestes 8 escoles avui tenen respecte de les 39 antigues:

1. una **reducció de plantilles**. Es

passa de 11 educadores per centre a 6, afegint 20 hores en personal eventual a distribuir. Aquestes 20 hores suposarien segons ells reconeixen l'horari de 3'4 persones. Així doncs es passa en hores de dedicació de les 11 persones actuals a 9'4 (6 +3'4) amb una reducció efectiva de 1'6 persones per escola. És a dir **retallen un 14'5% del personal de cada escola**.

2. Una **precarització laboral**, doncs el personal complementari suposarà el **36'1% de la plantilla**. A més a aquest personal se'ls demana una titulació inferior i és quasi impossible que tinguin un mínim de condicions d'estabilitat laboral.

3. La **privatització** parcial, doncs aquest personal complementari depèn d'entitats privades, trencant la idea d'un sol equip d'educadors/es amb igualtat de condicions i dependència laboral.

Tant CCOO com UGT defensen aquest model, encara que amb matisos respecte l'aplicat.

Línies generals que defensem

L'abandonament per part d'aquests dos sindicats de la defensa de conquestes de molts anys de lluita i, encara més, la manca de transparència i la no acceptació de l'opinió expressada majoritàriament pel nostre col·lectiu, ens ha portat a la conclusió de la necessitat d'intentar impulsar una alternativa.

Els punts fonamentals que hem començat a parlar en un primer esbós són, pel que afecta a l'escola bressol els següents:

1. Defensa de l'escola pública i de qualitat, a partir de les necessitats

reals dels infants de 0-3 anys.

2. Per una sola xarxa d'escoles bressol, amb uns criteris comuns de funcionament i recursos (personal, dependència, mitjans...). En aquest sentit cal que les escoles noves rebien els recursos equivalents a les que venien funcionant.

3. Estem contra les privatitzacions i externalitzacions de serveis, per la dependència del personal de l'Ajuntament.

4. Contra la precarietat, per la creació de places fixes per cobrir totes les vacants creades i d'escoles noves. Defensem el principi de, a igual treball igual sou.

5. Entenem el treball de tots els treballadors/es de les escoles bressol com una feina en equip, pel que fa no només a educadors/res. És l'equip el que ha de prendre les decisions importants. Estem contra la jerarquizació creixent que imposa l'IMEB.

6. Creiem imprescindible impulsar l'intercanvi a tots els nivells de les experiències que es viuen a les escoles.

7. Volem informació clara i transparent, i tornar a convertir el diàleg i les assemblees com a forma de decidir entre tots i totes les coses que ens afecten.

8. Primer és la informació a l'assemblea dels criteris de negociació i després les negociacions amb l'IMEB. Que no es negociï ni signi res abans de la consulta als treballadors/es.

Creiem que el nostre no és un problema aïllat

Aquesta política de reducció de serveis, privatitzacions, segregacions, precarització laboral... no és una política particular de l'escola bressol, és una política general en tots els sectors. Tampoc creiem que l'actitud de la direcció de CCOO i UGT sigui una excepció. Diem la direcció i no tot el sindicat, perquè a CCOO com a UGT hi ha molts sindicalistes lluitadors i respectuosos amb les decisions dels treballadors. Creiem que els vuit punts que hem començat a definir són del tot extrapolables a la resta de l'administració municipal.

És per aquest motiu pel qual et cridem a posar-te en contacte amb nosaltres i a participar amb aquesta candidatura alternativa (...) T'esperem!"

Madrid

En defensa de l'escola pública rural!

Des de fa no menys de 10 cursos existeixen a la Comunitat de Madrid els CRA. Aquestes sigles signifiquen Col·legi Rural Agrupat, sent aquest tipus d'estructura educativa la solució que des de l'Administració es va donar perquè fos possible l'existència d'escoles en els pobles més petits de les nostres àrees rurals, i que va venir a substituir a anteriors models educatius molt criticats, com les "concentracions escolars" (centres comarcals on es veien obligats a desplaçar-se els nens dels pobles, fins i tot en edats molt primerenques, havent de fer diàriament recorreguts bastant llargs, en no pocs casos) o les "escoles unitàries", amb tot just una o dues aules, on els mestres es veien en unes condicions d'aïllament que feien molt difícil el seu treball.

Enfront d'aquestes situacions, ja superades, els CRA són col·legis en els quals els passadissos són les carreteres, doncs es tracta que les petites escoles de cada localitat estiguin unides i organitzades en un mateix centre. D'aquesta forma, les escoles rurals compten amb una dotació docent més completa i una millor atenció a les necessitats educatives de l'alumnat, en comparació amb les solucions donades anteriorment per l'administració: escoles unitàries "aïllades" o concentracions escolars. L'anterior Administració socialista feia així possible l'aplicació de la seva reforma educativa en el medi rural.

En aquesta estructura educativa, on "els passadissos són carreteres", resulta fonamental la figura del "mestre itinerant". És a dir, el mestre especialista en un àrea determinada (Anglès, Educació Física, Música, Pedagogia Terapèutica, Audició i Llenguatge...) que diàriament es desplaça entre els pobles que componen el CRA completant i donant suport al treball dels mestres de cadascuna de les localitats. Itinerants que es veuen obligats a utilitzar el seu propi automòbil per realitzar el seu treball, rebent una compensació des de l'Administració de 24 ptes/Km, no incrementada des de fa bastant temps i que es rep "a posteriori" i no amb excessiva rapidesa. És a dir, el mestre itinerant posa el cotxe, paga la gasolina i després rep un complement en la nòmina per aquest servei... Igualment, el mestre itinerant té una reducció en el seu horari lectiu doncs els

desplaçaments són necessàriament considerats com part de la seva jornada laboral.

Els CRA, donades les seves característiques, són estructures educatives que precisen d'una atenció de personal i econòmica, especial i diferent a la de la resta dels col·legis. Ambdues coses es van prometre a pares i mestres quan van començar a funcionar i que no s'han vingut acomplint, posant en perill el seu correcte funcionament. Per aquesta raó, i des de fa ja quatre cursos, els Consells Escolars dels diferents CRA de la Comunitat de Madrid ens vam organitzar en una comissió que va redactar un document sobre les necessitats d'aquests centres i que es ve reunint periòdicament. Fins i tot hem mantingut diverses trobades amb l'Administració Educativa amb abundants bones paraules, poques vegades traduïdes en fets...

Ens vam trobar en aquest moment amb una situació d'especial gravetat: l'Administració ha decidit estalviar-se el més possible en mestres itinerants per mitjà del que ells anomenen "singularització" de la plantilla de cada localitat. Amb aquest terme el que busquen no és sinó que la plantilla de totes i cadascuna de les escoles dels CRA estiguin formades no per tutors de primària, sinó per mestres que tinguin "doble perfil": és a dir, que siguin d'Anglès o d'Educació Física o de... i al mateix temps tutors. Alguna cosa que ja es dona en determinats casos des de fa temps però que ara es vol implantar de forma total i absoluta, doncs això els suposaria un clar

"estalvi" en aquest tipus de mestre "car" que és l'itinerant... Fins i tot per a això no han dubtat a convertir places que fins ara estaven ja ocupades per mestres de primària en places de "doble perfil", el que de moment ja ha suposat en diversos CRA de la Zona Oest de Madrid l'obligatòria sortida de no menys de quatre funcionaris definitius, que s'han vist alguna cosa així com "suprimits" no perquè l'aula hagués de desaparèixer per falta de nens sinó únicament d'acord amb els interessos econòmics de l'Administració, el que laboralment suposa un atropellament fins ara desconegut en l'ensenyament públic madrileny, així com, i pedagògicament parlant, un atac frontal a l'estabilitat del professorat en els centres, amb les conseqüències educatives que això comporta. Per tot això, la Comissió de Consells Escolars dels CRA de la Comunitat de Madrid ha elaborat una resolució per a la seva aprovació en ple d'Ajuntaments i Consells Escolars, així com per a la seva difusió en premsa i en sindicats i partits polítics, buscant el suport suficient que pugui parar els plans de l'Administració Educativa madrilenya.

Des de la *Plataforma Sierra Norte de Madrid, en Defensa de l'Escola Pública* entenem aquesta situació com un atac a l'estructura de CRA; un atac que tendeix a fer retornar aquella figura que ja creiem superada de l'escola unitària aïllada i que, precisament, es dona en un context en el qual, a la Comunitat de Madrid, cada vegada es ve parlant més intensament de la "municipalització" de l'educació... Una situació que pot dur a la desaparició de la majoria de les escoles dels petits municipis rurals i a la privatització de la resta, d'aquelles que sí els puguin resultar rendibles a aquests veritables mercaders de l'ensenyament que són les patronals dels col·legis privats concertats.

Per tot això exigim el manteniment de l'estructura de CRA en els termes recollits en el document elaborat per la comissió de Consells Escolars dels CRA de la Comunitat de Madrid, perquè entenem que no és aquesta una situació aïllada sinó que és l'aplicació al medi rural dels plans de privatització presents en totes les actuacions en política educativa del Partit Popular. Perquè la defensa de l'escola pública és, en el medi rural, la defensa dels CRA.

Enrique. Plataforma Sierra Norte de Madrid, en Defensa de l'Escola Pública

Abla Sa'adat

Fòrum Social Mundical

Palestines detingudes, assetjades i amenaçades de mort

Abla Ds.'adat, militant palestina, detinguda el 22 de gener quan es dirigia a Brasil per a participar de la Tercera edició del Fòrum Social Mundial segueix presa. No s'ha formulat cap acusació formal contra ella. És la cridada Presó Administrativa, instrument de repressió utilitzat per l'estat sionista d'Israel contra la població palestina, una forma de càstig col·lectiu, per la qual tot palestí és considerat culpable abans que es demostrï el contrari.

Abla anava a denunciar al FSM les atrocitats que l'Estat d'Israel comet contra el poble palestí –sota els auspicis dels genocides de la Casa Blanca– inclòs aquest tipus de presó, les massacres perpetrades en els últims mesos, igual que anava a denunciar l'empresonament del seu marit, el també activista Ahmad Ds.'adat, que lluita per la seva llibertat.

(Informe i campanya rebuts a través de la Xarxa de Solidaritat Internacional)

El trenta de gener, després d'una vaga de fam de vuit dies, en protesta per les seves condicions de detenció, les palestines detingudes, Abla Ds.'adat i Iman Abu Farah, van ser traslladades a la presó de Ramleh, a l'estat d'Israel. El trasllat es va produir després de la revisió judicial de les seues ordres de detenció administrativa, i es va decidir que serien traslladades a una secció de preses polítiques.

Entretant, el 4 de febrer, quan l'advocat d'Addameer (associació de presos polítics palestins) Mahmoud Hassan va intentar visitar a les dues dones, no només va

ser assetjat per les autoritats de la presó, sinó que va descobrir que les dones estaven recloses en una secció de preses criminals israelianes. (...)

Ds.'adat va informar al seu advocat que abans de la revisió judicial al Centre de Detenció de Beit El va ser conduïda per un membre del servei de seguretat israeliana a una sala d'interrogatori. L'individu li va dir que si el seu marit, Ahmad Ds.'adat, que actualment està detingut a la Presó Central de Jericó, estigués embolicat en qualsevol activitat política dins de la presó, ells matarien als seus fills.

Una vegada a la presó, l'Administració de la presó va promoure el setge per part d'altres recluses, que era recompensat amb privilegis especials. Les dues palestines van estar sotmeses a humiliacions i amenaces de mort, fins el punt que temen per les seves vides. Després de cinc dies a la secció de preses comunes van començar la vaga de fam. El mateix dia van ser traslladades a la de preses polítiques.

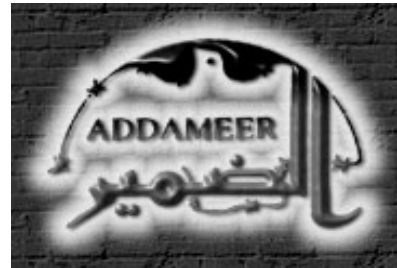
Abla Ds.'adat i Iman Abu Farah no han estat acusades de cap crim, ni van tenir l'oportunitat de defensar-se. És un altre exemple del que les organitzacions de Drets Humans condemnen: el fet que les detencions administratives són utilitzades contra civils palestins com una forma de càstig col·lectiu. La llei israeliana planteja que els presos administratius deuen tenir condicions de vida adequades i estar separats d'altres presos comuns. El setge, la humiliació i les amenaces sofertes per Ds.'adat per desgràcia no són estranys, ja que la majoria dels detinguts palestins passen per experiències similars durant la detenció o l'empresonament. El seu lloc

d'empresonament contravé la llei internacional, que prohibeix la transferència de civils de terra ocupada a terra sobirana on està el poder ocupant. Hi ha aproximadament 6.000 palestins a les presons israelianes, 60 dels quals són dones, i més de 1000 d'ells estan sota presó administrativa.

Addameer, una vegada més, convoca a la Comunitat Internacional a protestar contra l'ús de la detenció administrativa com a forma de càstig col·lectiu, i a exigir que Israel alliberi immediatament tots els presos administratius sense una acusació formal.

6 de febrero de 2003

(*) Nota de LI: Ahmad Ds.'adat va ser empresonat amb l'acord d'Arafat a la presó de Jericó –sota vigilància britànica-nordamericana– acusat de l'atemptat contra el ministre de turisme israelià. Poc després d'arribar a aquest acord Israel va aixecar el setge al president de l'Autoritat Nacional Palestina. **LI dona suport a l'exigència d'alliberament de tots els presos palestins a Israel**

Envieu cartes de solidaritat als presos polítics a:

addameer@palnet.edu
capai@robynet.com.br

Visiteu la pàgina de l'Associació per l'Alliberament dels presos polítics palestins i els Drets humans (Addameer):

<http://www.addameer.org>

Bolivia

A principis de l'any acadèmic 2002, de la carrera de Comunicació Social de la Universitat Major San Andrés de La Paz (UMSA) van ser expulsats 23 docents d'esquerra i es van imposar a d'altres docents exàmens prèviament pactats. Estudiants i docents, en resposta a l'agressió, van organitzar mobilitzacions, vagues de fam... tot exigint la reincorporació dels afectats sense aconseguir-ho. A més, les autoritats de la UMSA van iniciar un procés contra els docents Vilela i Valdéz, i els estudiants Quintanilla i Figueroa, sota el càrrec d'atemptar l'autonomia universitària. El 20/11/2002 la Comissió Sumarial sala III de la UMSA va fallar la seva culpabilitat. A més va incorporar sense dret a defensa a d'altres 19 docents i estudiants, com ara el Degà de la Facultat de Ciències Socials - José Bernal-, o el ex Cap de Carrera de Comunicació Social - Ramiro Rolque-, tot enmig d'un munt d'irregularitats legals.

Cridem a defensar les importants mobilitzacions de la UMSA enviant e-mails al Rectorat de la UMSA Dr. Gonzalo Taboada webmaster@umsanet.edu.bo, amb còpies al comitè de defensa de l'autonomia i pel **d e s p r o c e s s a m e n t**, vilex@hotmail.com.

El text que, com a Lluita Internacionalista, hem enviat és el següent:

"Rechazamos el fallo de la sala sumarial III de la Universidad Mayor de San Andrés y exigimos la anulación de los procesos instaurados contra los docentes Lic. Jaime Vilela G., Antonio Valdéz, los estudiantes Ramiro Quintanilla, Francisco Figueroa y extendida a los otros 19 encausados. Entendemos que es una penalización de la protesta y la negación de los elementales derechos de libre expresión, llevados adelante por dirigentes y autoridades neoliberales dentro de la Universidad".

Cap a la guerra civil al Kurdistan

Durant els últims 15 anys les forces militars turques han entrat al nord de l'Iraq diferents vegades sota el pretext de perseguir als guerrillers del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan), o «d'ajuda humanitària a les víctimes del conflicte entre els partits kurds», etc. Aquesta vegada el govern turc es planteja una permanència més perllongada al Kurdistan iraqià, en el quadre de la seva aliança amb EUA, per la «lluita antiterrorista» a l'Orient Mitjà.

En el seu regateig bèl·lic amb Washington, el govern turc, a canvi d'obrir el seu territori a les tropes nord-americanes en el seu desplegament cap al nord de l'Iraq, no només exigeix una «ajuda» econòmica d'enorme quantitat per a compensar les seves possibles pèrdues en cas de guerra, sinó que també reclama l'entrada de les seves tropes amb més de 40 mil homes al Kurdistan iraqià sota comandament turc.

Per fer aquesta empresa sostenia diversos arguments que, al seu judici, tenen a veure amb la seguretat nacional del seu país: abans de res vol aturar -perquè no arribi a les seves fronteres- una possible immigració massiva dels kurds cap al nord quan comenci la guerra. En segon lloc, declara obertament que no permetra que els kurds creïn cap institució estatal independent ni federativa (sembla que no estan contra una autonomia sota administració central iraqiana). El govern turc tampoc no vol que les ciutats riques en petroli, com Mosul i Kirkuk, estiguin sota control kurd. I finalment, demana el desarmament de totes les milícies kurdes una vegada acabi la guerra.

De fet, les tropes turques ja estan situades en un cinturó de 40 Km

d'amplada a la part iraqiana de la frontera. Així que, quan entrin les tropes previstes en l'acord amb EUA, la força real dels turcs arribarà gairebé a 60 mil soldats. Una quantitat que revela l'objectiu real del govern turc: ocupar el territori kurd per poder configurar la formació de la nova administració iraqiana després de la guerra, impeditint als kurds qualsevol intent de practicar la seva autodeterminació.

Per altra banda, quan es van revelar les exigències del govern turc no van tardar a arribar les crítiques dels partits kurds. Hoshyar Zebari, pel Partit Democràtic del Kurdistan (PDK), i Abdulatif Rashid, per la Unió Patriòtica

del Kurdistan (UPK), van advertir junts que qualsevol intervenció de les forces turques a la zona iniciaria un nou conflicte militar entre Ankara i el Parlament nacional kurd. De fet, segons els analistes, entre els dos grups kurds que administren el nord de l'Iraq sumen 80 mil homes en armes, incloses forces regulars i *peshmerges* (milicians).

A partir de la Guerra de Golf el 1991 els kurds es van veure lliures al nord de l'Iraq per tal de crear la seva administració nacional, centralitzada en el Parlament nacional en el qual KDP i UPK estan representats per 105 i 49 diputats respectivament. Malgrat un període de quatre anys de conflicte bèl·lic entre aquests partits, que es va acabar el 2001 amb un acord sota les instruccions de Washington, els quatre milions de kurds que viuen a la zona han gaudit d'un cert

desenvolupament econòmic gràcies a l'ajuda nord-americana i al comerç del petroli. L'única cosa que els faltava era el desmantellament del règim de Saddam. De tal manera que els plans de Bush d'atacar i envair l'Iraq van ser aplaudits pels dirigents kurds que avalaven l'acció militar d'EUA. No obstant això, ara un possible acord entre els governs nord-americà i turc que permetés el desplegament de les tropes turques al nord de l'Iraq i el seu control de la zona, crea una situació hostil i incerta. Les autoritats del PDK han declarat que un acord entre Ankara i Washington amb aquest objectiu serà considerat com la «tercera traïció d'EUA» al poble kurd.

Els objectius de Turquia

El govern turc mai no va donar el vist-i-plau a l'estatut que van adquirir els kurds iraquians després de la Guerra de Golf, i tampoc no li agrada el projecte d'un Estat kurd federatiu que els dirigents kurds volen engegar a partir de l'ocupació de l'Iraq per les tropes imperialistes. La seva principal preocupació és que qualsevol tipus d'autodeterminació kurda pugui ser exemplar per als més de 15 milions de kurds que viuen als seus territoris.

Però encara hi ha més coses darrera les demandes oficials turques. El govern turc, en realitat,

vol controlar les ciutats Kirkuk i Mosul com una mesura per impedir als kurds els ingressos que han tingut els últims 10 anys. Amb aquesta finalitat, Ankara planeja deixar aquestes ciutats a una administració turcmana quan arribi l'hora d'enretirar les seves tropes de la zona, és a dir al final del «període de transició» que EUA preveu per a l'Iraq després de la guerra.

Els kurds pensen que mai no han estat, en la seva història, tan a prop d'una possibilitat de tenir un Estat Nació independent o federatiu. Ho veuen totalment legítim a pesar que aquest sigui un «mini-estat regional» construït sota l'auspici d'EUA, és a dir, l'imperialisme. Nosaltres, els revolucionaris marxistes evidentment vam respectar totalment tota manifestació d'autodeterminació del poble kurd. Però alhora, recordem la realitat palestina, on la direcció conciliadora de làser Arafat va cedir davant la pressió imperialista acceptant un mini-estat palestí i negant la «Carta Magna» de l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina) que tenia com a objectiu la destrucció de l'Estat Sionista i la construcció d'una Palestina democràtica, laica i no racista. Recordem que els acords de Madrid, Oslo i Camp David no només no van portar llibertat i independència al poble palestí, sinó que van afavorir a Is-

rael per a seguir amb la seva repressió i les seves matances de palestins amb el suport del mateix EUA

Els kurds iraquians estan davant el mateix problema. Nosaltres pensem que l'únic camí cap a una veritable autodeterminació passa per la lluita contra qualsevol intervenció de l'imperialisme a l'Orient Mitjà. La destinació del poble kurd està lligada directament amb la del poble palestí. Sense la derrota de l'imperialisme, de l'Estat sionista i els règims dictatorials i monàrquics (com els de Turquia, l'Iraq, Síria, Jordània, Kuwait, Aràbia Saudita) el somni d'autodeterminació dels pobles d'Orient Mitjà serà utilitzat per l'imperialisme com un instrument per a dividir, controlar i reprimir a aquests mateixos pobles. Per això, diem:

Aturem els peus de l'imperialisme a l'Iraq i a l'Orient Mitjà!

Per la germanor i la solidaritat dels pobles i els treballadors de l'Orient Mitjà!

Per un Kurdistan i una Palestina veritablement lliures i independents!

Murat Yakin

El rebuig del parlament turc i les mobilitzacions

El dissabte 1 de març, el Parlament turc va rebutjar cedir el seu territori a les tropes nord-americanes. Aquest acte, lluny de ser una actitud nacional digna i que correspon a l'aspiració antiimperialista del poble turc, és més aviat fruit d'una insatisfacció de les autoritats militars turques. Sembla que Washington té reticències enfront de les demandes del govern turc que demana el control de la zona kurda iraquiana per les seves tropes.

Al mateix moment que els diputats debatien el decret del govern sobre la guerra, més de cent mil persones es manifestaven enfront del Parlament contra la guerra i la participació de Turquia en la intervenció imperialista. La manifestació, dirigida pels sindicats i els corrents esquerrans, ha estat la més forta dels últims anys organitzada a Ankara. Els corrents islamistes no van participar en la manifestació per a no «afeblir» al govern «musulmà democrata». Per altra banda, el diumenge 2 de març van haver massives manifestacions kurdes al nord de l'Iraq contra una possible intervenció militar turca a la zona.

Desitgem que aquestes mobilitzacions obrin el camí de la solidaritat dels pobles kurd i turc, juntament amb el poble àrab, en la lluita contra els plans imperialistes i intervencionistes, i contra les dictadures i les monarquies d'Orient Mitjà. - **M.Y.**

Milers de kurds iraquians es manifesten contra la intervenció de Turquia el 2/03/03.

Estractes del comunicat de RAWA a Islamabad

El govern d'EUA vol la guerra, el poble nordamericà i el món volen la pau!

Una vegada més el món s'ha precipitat a un malson terrorífic. EUA i els seus aliats estan desitjosos de destruir el règim de Saddam Hussein -règim del qual van ser aliats fins fa poc i que van recolzar en la guerra contra l'Iran- i imposar un govern titella al poble iraquí. Al fer-ho, es repeteix la tragèdia de la Guerra del Golf, quan Saddam va sobreviure, però no així centenars de milers de civils iraquians innocents.

Encara que l'excusa per fer l'atac és una guerra contra el terrorisme

en nom de la democràcia, el poble afganès sap bé la naturalesa amagada d'aquestes excuses.

Abans el terrorista Gulbuddin Hekmatyar era un fill pròdig, i les recents afirmacions nord-americanes contra aquest botxí manquen de sentit. Després Osama i el Mulà Omar van ocupar el seu lloc, i ara finalment van enllustar l'horrible imatge de la «Aliança del Nord», embellint-los amb pantalons i corbates, i els van imposar al nostre poble.

¿Creieu que EUA farà una cosa millor a l'Iraq? El poble iraquí ha sofert i s'ha vist empès al límit pels crims del règim de Saddam, però això no significa que hagin demanat a EUA i els seus aliats que els salvin amb una intervenció militar. El canvi de govern en un país és una prerrogativa del seu propi poble, en cas contrari el resultat no serà estable a llarg termini. Els règims titelles de Parcham i Khal, seguits pel criminal règim Yihadi, els talibans i finalment la reimposició dels

Yihadis, amb Karzai com a president, són proves d'això.

Fins els nens, afganesos i d'altres parts del globus, pregunten perquè EUA vol destruir als governants com Saddam si ha restablert als criminals de guerra i terroristes professionals a l'Afganistan, que són pitjors que ell. (...) ¿per què dóna suport a l-Israel, que està equipat amb bombes atòmiques i és carnisser del poble palestí? (...)

El poble afganès, que ha sofert en les fogueres de la guerra els últims 25 anys, l'odia profundament, més que moltes altres nacions, però lamentablement no poden barrejar el seu crit amb els milions de crits contra la guerra de tot el món, a causa de la dominació de la dictadura fonamentalista a l'Afganistan.

L'Associació Revolucionària de Dones d'Afganistan (RAWA) s'alegra que almenys a Pakistan, amb la manifestació d'avui, pot pronunciar la seva solidaritat amb tots els moviments que lluiten per la pau en cada racó i cantó del món, i representar la veu emmudida del seu poble encadenat en el clam contra la guerra i els seus partidaris.

Fora el terrorisme i el patrioterisme!

Llarga vida a la pau, la llibertat i la democràcia!

Associació Revolucionària de Dones d'Afganistan (RAWA)

24 de febrer de 2003

"No a la guerra" "L'Aliança del Nord és pitjor que el règim de Saddam" "No a la guerra"

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI